

14 februarie 1930

Lui Josemaría Escrivá de Balaguer nu îi plăcea să vorbească despre aceste momente intime, în care Domnul i-a făcut cunoscută Voința Sa. Cu toate acestea, uneori - la recomandarea expresă a Sfântului Scaun și, de asemenea, la insistențele membrilor Lucrării - relatează unele detalii.

14.02.1930

**Lui Josemaría Escrivá de Balaguer
nu îi plăcea să vorbească despre**

aceste momente intime, în care Domnul i-a făcut cunoscută Voința Sa. Cu toate acestea, uneori - la recomandarea expresă a Sfântului Scaun și, de asemenea, la insistențele membrilor Lucrării - relata unele detalii, ca să se știe să I se mulțumească lui Dumnezeu pentru milostivirea pe care o arăta față de oameni. Astfel, într-una dintre ocazii, a evocat următoarele:

«Pentru ca să nu fie nici o îndoială că El era cel care dorea să-Și realizeze Opera, Domnul dădea semne exterioare. Scrisesem: "Niciodată nu vor fi femei - nici în glumă - în Opus Dei". Și, după puține zile... la 14 februarie: ca să se vadă că nu era ceva ce ținea de mine, ci era ceva împotriva înclinațiilor mele și a voinței mele.

Mergeam în casa unei bătrâne doamne de 80 de ani care obișnuia să

se spovedească la mine, pentru a oficia Liturghia în mica capelă pe care o avea. Și acolo, după Împărtășanie, a venit pe lume Secțiunea feminină. Când am terminat, am fugit la duhovnicul meu, care mi-a spus: și aceasta este de la Dumnezeu, ca toate celelalte».

O misiune comună, pentru fiecare

După un timp, a putut să îi mărturisească, pe drept cuvânt, unui ziarist:

«Mi-am dedicat viața să apăr deplinătatea vocației creștine a laicilor, a bărbaților și a femeilor obișnuiți, care trăiesc în mijlocul lumii și, prin urmare, să dobândească o deplină recunoaștere teologică și juridică a misiunii lor în Biserică și în lume (...)

Ține de milioanele de femei și de bărbați creștini care umplu Pământul să Îl aducă pe Cristos în

toate activitățile umane, vestind cu viețile lor că Dumnezeu îi iubește pe toți și vrea să îi salveze pe toți. Pentru aceasta, cea mai bună modalitate de a participa la viața Bisericii, cea mai importantă și cea care, în orice caz, trebuie să fie presupusă în toate celelalte, este de a fi în întregime creștini în locul în care se află în viață, în locul în care i-a dus vocația lor omenească».

Sf. Josemaría a expus odată o motivație supranaturală a acestui proiect divin, care a adus la viață Secțiunea pentru femei a Lucrării, 16 luni și 12 zile după data de 2 octombrie 1928:

«Dacă - în 1928 - aș fi știut ce mă aștepta, aș fi murit: dar Dumnezeu, Domnul Nostru, m-a tratat ca pe un copil; nu mi-a arătat dintr-o dată întreaga greutate și m-a dus înainte puțin câte puțin. Unui copil mic nu i se dau patru sarcini deodată. I se dă

una, iar apoi alta, și încă una când le-a îndeplinit pe cele dinainte. Ați văzut cum se joacă un micuț cu tatăl lui? Copilul are câteva cuburi de lemn, de forme și de culori diferite... Iar tatăl lui îi spune: pune-l pe ăsta aici, pe celălalt aici, și pe cel roșu dincolo... Iar în final iese un castel».

Paș cu paș

Acesta este modul divin de a face lucrurile - avea să scrie, plin de recunoștință, în 1961 - mai întâi una și apoi alta, călăuzind pașii, utilizând cauze secundare, medieri omenești. Iată ce ne spun Faptele Apostolilor, povestind convertirea lui Saul: După ce Dumnezeu l-a rănit cu harul Său, el spune: *Domine, quid me vis facere?* Doamne, ce vrei să fac? Și aude răspunsul divin: *surge et ingredere in civitatem et ibi dicetur tibi quid te oporteat facere* (Fap, 9, 6); ridică-te, intră în oraș și acolo ți se va spune ce să faci. Vedeți? Un har mai întâi, o

sarcină după aceea: cu o selecție divină a timpului, a modalităților și a circumstanțelor. Așa Și-a făcut Dumnezeu Lucrarea: mai întâi o secțiune, apoi alta, iar apoi - un nou har - preoții. Și în fiecare aspect al drumului nostru, pe fiecare front pe care trebuia să câștigăm în acest frumos război al păcii, Domnul m-a tratat de fiecare dată așa: mai întâi asta, apoi cealaltă. De aceea, vă repet, mulțumiți împreună cu mine acestei continue providențe pline de dragoste pe care Tatăl Nostru Dumnezeu a manifestat-o.

Gândul la această bunătate a Domnului mă duce la pocăință, întrucât eu nu am știut să răspund unei atât de mari milostiviri. Și pentru că, de-a lungul acestui drum, i-am făcut să sufere pe alții, din cauza greșelilor mele –nu știu să suport fără proteste și lacrimi nedreptatea: de oriunde și oricui ar fi făcută -, din cauza greșelilor mele,

spun, și pentru că Dumnezeu
Domnul Nostru trebuia să mă
pregătească: părea că dă o lovitură în
cui și o sută în potcoavă... poate
pentru că mă durea mai mult
durerea altora».

Citat de Salvador Bernal,
Însemnări despre viața
***Fondatorului Opus Dei*, p. 128-130**

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/14-
februarie-1930/](https://opusdei.org/ro-ro/article/14-februarie-1930/) (14.03.2026)